

Sygn. akt II AKa 318/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Dorota Tyrąła

SA – Dorota Radlińska

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale prokuratora Szymona Liszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2021 r. sprawy

M. B. (1) urodz. (...) w W., syna K. i B. z d. C.,

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 14 lipca 2020 r. sygn. akt XVIII K 107/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. B. (1);

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 318/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. XVIII K 107/20 z dnia 14.07.2020 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

 obrońca osk. M. B. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia** na korzyść

na niekorzyść

 w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</u>	
---	--

<u>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1/	<p>Obrońcy osk. M. B. (1) pkt I 1-3 obraży przepisów postępowania, a mianowicie art. 410 kpk, art. 424 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk polegającej na dowolnej a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego, konsekwencją czego dokonano ustaleń stanu faktycznego w oparciu o wybrane fragmenty zeznań pokrzywdzonych przy pominięciu stwierdzeń korzystnych dla oskarżonego, ignorując niekonsekwencję i sprzeczności w ich zeznaniach, jak również polegającej na rozstrzygnięciu wątpliwości co do możliwych wersji przebiegu zdarzenia na niekorzyść oskarżonego, a przejawiającą się poprzez:</p> <p>1/ uznanie, że nie ma podstaw do zakwestionowania zeznań W. M. (1) w zakresie istotnym dla odpowiedzialności karnej oskarżonego oraz, że jedyna zmiana w zeznaniach pokrzywdzonej dotyczy powodu, dla którego spotkała się z oskarżonym, gdy jej zeznania nie były konsekwentne, przed Sądem przedstawiła inny przebieg zdarzenia niż w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>

postępowaniu przygotowawczym a istotne rozbieżności zostały zignorowane przez Sąd;

2/ uznanie, że nie ma podstaw do zakwestionowania zeznań D. S. (1) oraz, że nie podważa jego wiarygodności to, że zeznał, że w dniu zdarzenia nie spożywał alkoholu, a z dokumentacji lekarskiej wynika, że w krwi pobranej od niego 18.12.2019 r. stwierdzono 2,4 ‰ etanolu – gdy ma to znaczenie w kontekście wyjaśnień oskarżonego, dodatkowo potwierdzonych przez pokrzywdzoną, że D. S. (1) i M. B. (1) „szarpali się” i w wyniku tej szarpaniny pokrzywdzony został ugodzony nożem przez oskarżonego;

3/ uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim zaprzecza umyślnemu zadaniu ran pokrzywdzonym oraz neguje zamiar ewentualny pozbawienia życia pokrzywdzonych – pomimo że jego wyjaśnienia są konsekwentne i korespondują z resztą materiału, w tym po części z zeznaniami pokrzywdzonych;

Obrońcy osk. M. B. (1) pkt III obraży przepisów prawa procesowego, a to art. 167 kpk poprzez niedopuszczenie dowodu z ustnej opinii biegłych psychiatrów – gdy obrońca nie miał możliwości zadania pytań biegłym sporządzającym opinię, a z wyjaśnień oskarżonego oraz dokumentacji wynika, że oskarżony cierpi na nawracające przewlekłe stany zapalne ucha środkowego, odnawiający się nowotwór niezłośliwy w obrębie tego organu i w związku z tym, w kontekście jego dziwaczного, nieadekwatnego do okoliczności zachowania przed popełnieniem

	<p>czynu, zasadne było wyjaśnienie przez Sąd, czy tego rodzaju schorzenie centralnego ośrodka układu nerwowego może mieć wpływ – inny niż wywołanie niepoczytalności – na zachowanie oskarżonego, co mogło mieć wpływ na ocenę stopnia jego winy i treść wyroku.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego M. B. (1) a nadto właściwie ocenił materiał dowodowy, mając na uwadze treść art. 7 kpk, a ocena ta wymagała jedynie pewnego uzupełnienia. Oparł się przy tym na całości przedstawionego mu materiału dowodowego oraz wobec tego odnośnie poczynionych ustaleń nie naruszył art. 410 kpk, ponieważ uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410</p>		

k.p.k. może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie poprzez nieuwzględnienie czegoś, co potencjalnie dopiero mogłoby zostać na tej rozprawie ujawnione /tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III KK 396/13, lex nr 1451526/. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii.

b/ Chybiony jest zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych, obiektywnych wątpliwości co do zachowania oskarżonego czy innych uczestników zdarzenia, a ich istnienie warunkuje zastosowanie tego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Nieprawidłowe jest równoczesne stawianie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, ponieważ o niedających się usunąć wątpliwościach można mówić dopiero po przeprowadzeniu prawidłowej i wszechstronnej oceny dowodów.

c/ Natomiast niespełnienie wymogów z art. 424 kpk nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylecia wyroku, skoro jest to uchybienie o charakterze procesowym /art. 438 pkt 2 k.p.k./, a więc wymaga wykazania możliwego wpływu na

treść orzeczenia. Takiego wpływu obrońca nie wykazał. Kwestię tę przesądza nadto art. 455a kpk, który wyklucza uchylene wyroku z powodu niespełnienia przez uzasadnienie wymagań z art. 424 kpk. Ponadto brak jest podstaw do przyjęcia naruszenia art. 424 kpk.

d/ Nie doszło do obrazy art. 5 § 2, art. 7, art. 410 ani art. 424 kpk czy innych przepisów, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonego M. B. (1). Skarżący nie wykazał uchybień, które miałyby wpływ na treść wydanego wyroku. Zatem wnioski obrońcy o uniewinnienie oskarżonego czy uchylene bądź inną zmianę wyroku są w oczywisty sposób bezzasadne.

e/ Skarżący nieskutecznie stara się podważyć ocenę zeznań pokrzywdzonych W. M. (1) i D. S. (1) oraz wyjaśnień oskarżonego M. B.. W tym zakresie podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, że relacje pokrzywdzonych z rozprawy stanowią uzupełnienie poprzednich zeznań i nie zmieniają ich sensu, a zasadniczo są konsekwentne. Brak jest podstaw do ich zakwestionowania i nie przemawia za tym znaczne stwierdzenie alkoholu we krwi D. S. ani wskazywane rozbieżności co do zadania ciosu w brzuch pokrzywdzonego. Nadto pewne odmienności są naturalne i wynikają z odmienności postrzegania, wpływu czasu, późniejszej świadomości rodzaju doznanych obrażeń oraz różnicy w zadawanych pytaniach przez strony i Sąd. Wedle W. M., oskarżony przytrzymał ją od tyłu, szarpała się i przejechał nożem po jej szyi. W rezultacie

zranił ją 2 razy na szyi, na klatce piersiowej i prawym ramieniu. Kiedy zobaczył D. S., to obaj ruszyli na siebie i szarpali się. Stwierdzenie z rozprawy, że oskarżony zaatakował pokrzywdzonego nożem w brzuch, może wynikać z późniejszej wiedzy W. M. o takim narzędziu, ale jednoznacznie koreluje z zeznaniami D. S. i jego obrażeniami oraz pierwotnymi wyjaśnieniami M. B.. D. S. zbieżnie podał, że pokrzywdzona była trzymana od tyłu przez oskarżonego i szarpała się. Kiedy krzyknął, to sprawca ją puścił. Napastnik zaatakował go i zadał kilka ciosów nożem w brzuch i szyję. D. S. zareagował zaś na wołanie o pomoc W. M.. Przedstawianie przez niego aktywności napastnika i pomijanie „szarpania się” nie podważa jego relacji. Pierwotne zeznania pokrzywdzonych wprost świadczą, że początkowo nie zaobserwowali noża u oskarżonego, który działał bardzo agresywnie. Ponadto ich relacje korespondują z opinią biegłego A. Z. co do rodzaju i mechanizmu powstania obrażeń. Biegły jasno podał, że nóż musiał być co najmniej trzymany silnie i prostopadle do ciała pokrzywdzonej odnośnie ran kłutych na ramieniu i piersi, a dodatkowo przesuwając się po ciele odnośnie rany ciętej szyi. Rana kłuta jej szyi nie powstała na skutek nadziania się. Rany szyi i grzbietu pokrzywdzonego nie powstały poprzez nadzianie się, a tak mogła powstać tylko rana brzucha, ale sprawca musiałby mocno trzymać narzędzie. Rany na szyi stanowią zagrożenie dla życia ofiary, a więc spowodowanie nożem opisanych 2 ran szyi /kłutej i ciętej/ stanowiło realne zagrożenie życia także W. M.. Natomiast realne zagrożenie życia D. S. wypływa z charakteru i skutków jego obrażeń.

f/ Podzielić trzeba stanowisko Sądu Okręgowego, że wyjaśnienia oskarżonego nie są w całości przekonujące i w istotnych elementach stanowią przyjętą linię obrony. Niewątpliwie wiarygodne jest przyznanie się M. B. do zaplanowanego działania w zamiarze popełnienia rozboju za pomocą noża na osobie pokrzywdzonej W. M. (1). Koreluje to z zeznaniami pokrzywdzonych i obrazem zdarzenia. Oskarżony był przekonany, że uda mu się ją zastraszyć, gdyż nie ma nikogo innego w mieszkaniu. Natomiast nie jest wiarygodne, że to nie oskarżony spowodował obrażenia u obu ofiar i powstały one bez jego świadomego udziału. Tłumaczenia, że pokrzywdzona „zaczęła się szamotać i wrywać” a oskarżony nie pamięta, jak ją zranił /k.171, 436/ pomijają ważne szczegóły i nie usprawiedliwiają sprawcy. Przyjąć trzeba, że M. B. był zaskoczony pojawieniem się D. S. (1). Według oskarżonego, pokrzywdzony szedł w jego stronę i wtedy ugodził go nożem w brzuch lub klatkę piersiową /k.171/. Następnie M. B. zmienił, że pokrzywdzony „nabił się” na nóż /k.338/ i szarpał się z nim /k.436/. Oskarżony pomija jednak wielość zadanych przez siebie ciosów nożem i miejsca, w które godził. Nie może być skuteczne twierdzenie, że to D. S. „napadł” na oskarżonego, skoro D. S. podjął interwencję wobec agresywnego sprawcy, który trzymał pokrzywdzoną i przystawił jej nóż do szyi. Sugestia obrońcy o możliwej „nadmiernej reakcji” ze strony pokrzywdzonego jest sprzeczna z przebiegiem zajścia – to oskarżony jako uzbrojony w nóż napastnik znajdował się w cudzym lokalu i zachowywał agresywnie a pokrzywdzeni mieli pełne prawo

do podjęcia skutecznej obrony, przy czym nie używali żadnych narzędzi. Postawa D. S. – aktywne udzielenie pomocy wołającej o to W. M. – w żadnej mierze nie zwalnia M. B. od odpowiedzialności. Skarżący przydaje nadmierne znaczenie kwestii aktywności pokrzywdzonego, który był bezspornie uprawniony do świadczenia pomocy pokrzywdzonej i działań obronnych wobec agresywnego sprawcy, który mimo to początkowo nie uciekł. Przy tym chybione jest twierdzenie obrońcy, że oskarżony nie miał możliwości ucieczki z uwagi na swoje usytuowanie w mieszkaniu, skoro pokrzywdzony wyszedł z dalszej części lokalu. Zauważyć należy, że D. S. nie był napastnikiem a ofiarą. To M. B. był sprawcą i nie można przyjąć, aby działania D. S. podjęte wobec oskarżonego stanowiły jakiegokolwiek niedozwolone zachowanie – był uprawniony nawet do użycia narzędzia, czego nie zrobił. Brak jest podstaw do zakwestionowania ustalenia, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonych. O ile nie chciał on godzić w ich życie /brak zamiaru bezpośredniego/, to sposób, w jaki użył noża względem obu ofiar jednoznacznie przemawia za przyjęciem, że godził się na możliwy skutek nawet w postaci ich śmierci – kierował przecież wielokrotnie ostrze m.in. w tak wrażliwe miejsca, jak szyje i brzuch, skupiające ważne dla życia naczynia i organy. Za przekonujące uznać trzeba rozważania Sądu Okręgowego w tym zakresie. Nie zwalnia M. B. z odpowiedzialności kwestia wyrywania się W. M. ani szarpania z D. S. – to oskarżony trzymał w ręku nóż i on go używał oraz

wielokrotnie godził w ciała ofiar, nie zrezygnował też z jego użycia aż do momentu spowodowania znacznych obrażeń. Nawet przyjęcie zgodnie z linią obrony, że część obrażeń /tj. rany ramienia, piersi i cięta szyi/ powstała wskutek wyszarpywania się pokrzywdzonej, nie usprawiedliwiłoby oskarżonego. Sprawca umyślnie powoduje rany na ciele ofiary także wtedy, kiedy używa ostrego narzędzia wobec np. przytrzymywanego czy poruszającego się człowieka, jeśli celowo nie odsuwa od ciała ofiary trzymanego przez siebie noża i nie musi zadawać ciosów, chociaż w tym przypadku M. B. je zadawał. Bez wątplenia zaś oskarżony używał noża celowo wobec obu ofiar. Zatem niezależnie od wrywania się W. M. i szarpania z D. S. możliwe jest przypisanie mu odpowiedzialności także za czyny z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 kk w zb. 1/ z art. 157 § 1 kk co do W. M. i 2/ z art. 156 § 1 pkt 2 kk co do D. S., przy uwzględnieniu miejsc i charakteru spowodowanych obrażeń. Nadto odnośnie pokrzywdzonej dodatkowo wyczerpał znamiona art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk.

g/ Nieskuteczny jest zarzut z pkt III apelacji obrońcy obrazy przepisów prawa procesowego, a to art. 167 kpk poprzez niedopuszczenie dowodu z ustnej opinii biegłych psychiatrów. Sąd Okręgowy był w pełni uprawniony do oddalenia na rozprawie na podstawie art. 201 kpk wniosków obrońcy o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów i prawidłowo uzasadnił swoje stanowisko. Biegli znali schorzenia oskarżonego tj. stany zapalne ucha środkowego i nowotwór niezłośliwy w obrębie

tego organu. Kwestia zadawania pytań biegłym przez obrońcę aktualizuje się dopiero wtedy, gdy wykaże, że opinia biegłych jest niejasna, sprzeczna lub niepełna, a tego skarżący nie uczynił. Biegli mieli wiedzę odnośnie zarzucanego zachowania oskarżonego i nie stwierdzili u niego cech motywacji dziwacznej, niezrozumiałej czy psychotycznej. Założenie jaskrawej kurtki, zamówienie taksówki za pomocą telefonu, przekazanie danych do warsztatu taksówkarzowi, zdjęcie butów – nie są nieadekwatne do sytuacji i nie musiały oznaczać fiaska napadu, gdyby pokrzywdzona była sama w lokalu. Nadto nie chodzi tu o „schorzenie centralnego ośrodka układu nerwowego”, jak twierdzi skarżący, ponieważ schorzenia oskarżonego są innego rodzaju. Nie wpływa to na ocenę stopnia winy M. B. ani treść wyroku. Tak więc wątpliwości skarżącego mają jedynie subiektywny charakter.

Lp.	Zarzut	
2/	<p>Obrońcy osk. M. B. (1) pkt II błędów w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że:</p> <p>1/ oskarżony usiłując dokonać napadu przebywał w lokalu zajmowanym przez pokrzywdzonych przez około 3 minuty – gdy zgodnie z zapisami monitoringu oskarżony przebywał tam najwyżej 1 minutę;</p> <p>2/ oskarżony umyślnie zadał pokrzywdzonej ciosy nożem powodując rany klute szyi, ramienia i piersi, a następnie przeciągnął ostrzem noża po jej szyi i odepchnął pokrzywdzoną – gdy zarówno z zeznań pokrzywdzonych,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>

	<p>jak i wyjaśnień oskarżonego wynika, że pokrzywdzona trzymana przez oskarżonego oraz z przyłożonym nożem na szyi zaczęła się szarpać i wrywać, w wyniku czego odniosła obrażenia opisane w zarzucie;</p> <p>3/ nie można przyjąć, aby pokrzywdzony zaatakował oskarżonego – gdy zarówno z wyjaśnień oskarżonego, jak i konsekwentnych w tym zakresie zeznań pokrzywdzonej wynika, że D. S. (1) i M. B. (1) „szarpali się między sobą”;</p> <p>4/ układ mieszkania wskazuje, że oskarżony cały czas miał drzwi za sobą – gdy z dokumentacji fotograficznej z oględzin miejsca czynu w zestawieniu z wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami pokrzywdzonej wynika, że „za oskarżonym była półka, może metr półtora za nim była ściana do kuchni”.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Zarzuty dotyczące błędnych ustaleń w sprawie są nieprawidłowo sformułowane, gdyż w rzeczywistości chodzi tu o zarzut wadliwej oceny dowodów tj. naruszenia przepisów postępowania, który jest pierwotny w stosunku do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Wobec tego odesłać należy do rozważań w pkt 1 dotyczących obrazu przepisów postępowania.</p> <p>b/ Powtórzyć można, że stosownie do przeprowadzonej analizy dowodów nie ma racji obrońca / pkt II2/ co do negowania przyjęcia, iż oskarżony umyślnie</p>		

zadał pokrzywdzonej W. M. ciosy nożem powodując rany klute szyi, ramienia i piersi, a następnie przeciągnął ostrzem noża po jej szyi i odepchnął pokrzywdzoną – gdyż nie podważono analizy Sadu Okręgowego a szarpanie i wyrywanie się pokrzywdzonej /bez celowego usztywnienia noża przez oskarżonego, które oznaczałoby godzenie tym ostrym narzędziem w ciało/ nie powodowało samoistnie takich ran klutych i ciętej, jak też jej zeznania świadczą o przeciągnięciu ostrzem noża po jej szyi i odepchnięciu.

c/ Chybiony jest zarzut pkt II3 dotyczący ustalenia, że nie można przyjąć, aby pokrzywdzony zaatakował oskarżonego – analiza wyjaśnień oskarżonego i zeznań pokrzywdzonej o szarpaniu się napastnika i D. S. nie przemawia za czymś innym. M. B. (1) początkowo podał, że D. S. szedł w jego stronę i wtedy ugodził ofiarę nożem w brzuch lub klatkę piersiową. Taki przebieg wydarzeń nie wskazuje na „atak” ze strony pokrzywdzonego, a jedynie na interwencję z jego strony na wezwanie zaatakowanej W. M.. Jest to zgodne z relacją pokrzywdzonego. Nie przeczy temu wskazane „szarpanie się”, które nie oznacza przecież ataku D. S. na oskarżonego – M. B. nie był bierny i stanowił oczywiste zagrożenie dla obojga pokrzywdzonych.

d/ Nie mają znaczenia kwestie, że oskarżony usiłując dokonać napadu przebywał w lokalu zajmowanym przez pokrzywdzonych krócej tj. przez około 1 minutę a nie 3 minuty /pkt II1/ i, że według W. M. za oskarżonym była półka i ściana do kuchni a nie cały czas drzwi /pkt II4/, gdyż nie zmienia to całokształtu sytuacji i nie

<p>wpływa na zakres odpowiedzialności osk. M. B. (1), który zaprzestał ataku na pokrzywdzoną dopiero po pojawieniu się D. S. a ataku na pokrzywdzonego dopiero po jego obezwładnieniu. Nadto Sąd Okręgowy przyjął już dynamiczność i gwałtowność zdarzenia, które spowodował przecież oskarżony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca osk. M. B. (1) wniósł o:</p> <p>1/ zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów;</p> <p>2/ alternatywnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;</p> <p>3/ ewentualnie o zmianę kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonemu poprzez wyeliminowanie czynu /tj. kwalifikacji prawnej/ z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 kk i stosowne złagodzenie kar oraz zmianę kary łącznej;</p> <p>4/ ewentualnie o zmianę kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonemu poprzez zakwalifikowanie czynów jako ciąg przestępstw z zastosowaniem art. 91 kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>a/ W świetle analizy zarzutów apelacji przeprowadzonej w pkt 1-2 nie zasługują na uwzględnienie wnioski o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. B. od zarzucanych czynów oraz o uchylenie wyroku i</p>		

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Brak jest także jakichkolwiek podstaw do zmiany kwalifikacji prawnej przypisanych czynów, złagodzenia kar oraz zmiany kary łącznej. Nie jest możliwe przyjęcie ciągu przestępstw z zastosowaniem art. 91 kk, ponieważ przypisane czyny mają częściowo różną kwalifikację prawną, a do przyjęcia ciągu przestępstw wymagana jest taka sama kwalifikacja prawna.

b/ Apelacja nie zawiera żadnych argumentów, które prowadziłyby do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji odnośnie wymiaru orzeczonych kar pozbawienia wolności względem M. B.. Kary są adekwatne do wielkiej wagi i szkodliwości społecznej przypisanych czynów, wielkiego stopnia winy sprawcy i rodzaju jego działań. Uwzględnia to częściowe przyznanie się oskarżonego do niektórych okoliczności, w tym usiłowania dokonania rozboju i trzymania noża, a nadto spowodowane skutki dla zdrowia pokrzywdzonych oraz dotychczasowy tryb życia oskarżonego, a w tym jego uprzednią karalność. Orzeczone kary w wysokości 12 lat i 14 lat pozbawienia wolności za czyny odpowiednio z pkt I na szkodę W. M. i pkt III na szkodę D. S. oraz kara łączna 15 lat pozbawienia wolności są odpowiednie i właściwe dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonego – przy czym minimalna przewidziana przez ustawodawcę kara z art. 148 § 2 k.k. to 12 lat. Brak jest podstaw do uznania, że w krótszym okresie cele wychowawcze kary zostaną osiągnięte i że oskarżony zrozumie rozmiar zła, które wyrządził. obrońca nie wskazał okoliczności,

które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kar - nie są one nadmiernie surowe a ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko taka długoterminowa kara tj. 15 lat bezwzględnego pozbawienia wolności jest właściwa i celowa, a w konsekwencji sprawiedliwa. Brak jest jakichkolwiek podstaw do złagodzenia wymiaru sankcji karnej. Nadto nie zakwestionowano orzeczonych na rzecz w/w pokrzywdzonych sum odpowiednio 2000 zł i 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia, które są w pełni zasadne.

**4. OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

Nie dotyczy

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

Nie dotyczy

**5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**5.1. Utrzymanie w mocy
wyroku sądu pierwszej
instancji**

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

W pkt I - utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego tj. pkt I-VIII sentencji wyroku co

<u>do winy, kwalifikacji prawnej czynów i wymierzonych kar, orzeczonych kwot tytułem zadośćuczynienia, zaliczenia tymczasowego aresztowania i dowodów rzeczowych.</u>	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Powody wskazano w części 3 – tj. niepodważenie przez obrońcę analizy dowodów i ujawnionych okoliczności przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy	
Zwiąże o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

	<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
	<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	1.1.	Nie dotyczy # art. 439 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia	
	Nie dotyczy	

	2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
	Nie dotyczy		
	4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
	Nie dotyczy		
	<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy		
	6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Z uwagi na aktualny brak dochodów i złą sytuację majątkową oskarżonego M. B. oraz długotrwałe pozbawienie wolności, na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

7. PODPIS
Przemysław Filipkowski Dorota Tyrała Dorota Radlińska

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. M. B. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I-VIII wyroku	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
x na korzyść	x w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
x	Uchylenie	x	zmiana